

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

בני העיר פרק רביעי מגילה

כז.

עין משפט
נר מצוה

ב א מיי פ"י מהל' ס'ת
הל' א טוש"ע י"ד ס'ת
רפב סקף יט:
בב א ג ד מ"ט ס'ת הלכה
ז טוש"ע י"ד סימן
ער סקף א טוש"ע א"ה
סימן א סקף ז:
בב א מיי פ"א מהל'
תפלה הלכ' טו יח
טור ש"ע א"ה סימן קנ
סקף ה:
בג ז ח ט מיי פ"ז מהל'
מחנות עניינ' הלכה יד
טוש"ע י"ד סימן רנו סקף
י:

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]

בְּוֹתִיָּה דרב פפי מסתברא. מהכא משמע דהלכה כר' יהושע
 בן לוי לגבי דר' יוחנן מדמימי רביה דהלכה כרב פפי
 משום דרבי יהושע בן לוי קאי כוותיה אע"י דרבי יוחנן פליג עליה (א)
אבל התנו ו' מובי העיר במעמד כ"ו. קשה דקיון טהמנו ו'
 טובי העיר במעמד אנשי העיר למה
 לי להוטריו ואמאי נקטיה והא אפי'
 בכל הדמים יכולין הן לעשות מה
 שירצו כללמא לעיל אפילו למימשי
 ביה שיכרא ופרש"י לקנות מן הדמים
 שבר לשמות ויש לומר דנקט והוטריו
 לאשמועינן דלף במותר צעי תנאי
 דלפאק דעתך דלסו קנו מן הדמים
 דבר קדושה והוטריו דמותר לעשות
 מן המותר כל מה שירצו אפילו כלל
 תנאי קמ"ל דלא:

רצי

וַיֹּאדָר וּמִ"ד תַּפְלָה דַּכְתִּיבִּי סִפְרָה נָא הַגְדּוּלוֹת אִשְׁרִי
 עֶבֶד בְּרַחֲמֵי הוּא דַּעֲבַד תַּסְתִּיבִּי דר' יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִוִּי
 דְּלִין בּו תּוֹרָה דָּאִמַר ר' יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִוִּי בֵּית הַכִּנְסַת
 וְדַרְשׁ ש"מ: אֲבָל מִכְרוּ תּוֹרָה לֹא יִקְחוּ סִפְרִים וכו':
 ר' ס"ת יִשָּׁן לִיקַח בּו חֲדָשׁ כִּיּוֹן דְּלֹא מַעְלִי לִיה אִסּוּר
 עַל לִוִּי עִילּוּיָא אַחֲרִינָא שְׁפִיר דְּמִי תָא שְׁמַע אֲבָל מִכְרוּ
 סִפְרִים הוּא דְּלֹא הָא תּוֹרָה בְּתוֹרָה שְׁפִיר דְּמִי מִתְנִי
 לֵן לְכַתְּחַלָּה ת"ש גּוֹלְלִין ס"ת בְּמַטְפָּחוֹת חוֹמְשִׁין
 וְאִים וְכַתּוּבִים אֲבָל לֹא נִבְיָאִים וְכַתּוּבִים בְּמַטְפָּחוֹת
 בְּמַטְפָּחוֹת ס"ת קִתְּנִי מִיְהָת גּוֹלְלִים ס"ת בְּמַטְפָּחוֹת
 שִׁין אִין מַטְפָּחוֹת ס"ת לֹא אִימָא סִיפָא וְלֹא חוֹמְשִׁין
 תּוֹרָה בְּתוֹרָה ש"ד אֵלֹא מָהָא לִיכָא לְמִישְׁמַע מִינָה
 עַל גְּבִי תּוֹרָה וְתוֹרָה ע"ג חוֹמְשִׁין וְחוֹמְשִׁין ע"ג נִבְיָאִים
 יִם וְכַתּוּבִים ע"ג חוֹמְשִׁין וְלֹא חוֹמְשִׁין עַל גְּבִי תּוֹרָה
 תְּנַחַח דְּלֹא אִפְשָׁר דָּאִי לֹא תִימָא הִכִּי מִיכְרָךְ הִכִּי
 דְּפָא אַחֲרֵיהּ אֵלֹא כִּיּוֹן דְּלֹא אִפְשָׁר שְׂרִיר הִכָּא נָמִי
 ש"ש דָּאִמַר רַבָּה בַּר בַּר חֲנָה א"ר יוֹחָנָן מְשׁוּם רַשְׁבִּי
 וְלִיקַח בּו חֲדָשׁ הֵתֵם מְשׁוּם פְּשִׁיעוּתָא כִּי קָאִמְרִין
 רִיקוּן מָאִי ת"ש דָּא"ר יוֹחָנָן מְשׁוּם ר"מ ב"אִין מוֹכְרִין
 דָּה וְלִישָׁא אִשָּׁה ש"מ תּוֹרָה בְּתוֹרָה שְׁפִיר דְּמִי דְּלֹאֵא
 מִבְּיָא לִידִי מַעֲשֶׂה אִשָּׁה נָמִי לֹא תְּהוּ בְּרָאָה לְשִׁבְתָּ
 יָה לֹא ת"ר לֹא יִמְכּוֹר אִדָּם ס"ת אַע"פ שְׂאִינוּ צָרִיךְ
 אִפְּרִי אִין לוּ מָה יִאכַל וְיִמְכּוֹר ס"ת אוּ בְּתוּ אִינוּ
 וְכֵן בְּמוֹתְרֵיהֶן: אִמַר רַבָּא ח"ש אֵלֹא שְׁמִכְרוּ וְהוֹתִירוּ
 תָּר אִיִּתִּיבִּיה אֲבִי בְּד"א שְׁלֹא הִתְּנו אֲבָל הִתְּנוּ
 בְּר' ה"ר אִילִימָא שְׁמִכְרוּ וְהוֹתִירוּ כִּי הִתְּנוּ מָאִי הוּי
 מָא דִּהִתְּנוּ הָא לֹא הִתְּנוּ לֹא עוֹלָם שְׁמִכְרוּ וְהוֹתִירוּ
 תְּנוּ שְׁבַעָה טוֹבִי הַעִיר בְּמַעֲמָד אֲנָשִׁי הַעִיר אֲבָל
 בְּמַעֲמָד אֲנָשִׁי הַעִיר אִפִּילוּ לְדוּכְסוּסָא נָמִי מוֹתֵר
 דְּרַב שֵׁשֶׁת מִי שְׁמִיעַ לָךְ מוֹרַב שֵׁשֶׁת מָאִי דוּכְסוּסָא
 מָר אֲבִי הִלְכָךְ הָאִי צוֹרְבָא מִרְבֵּנָן דְּשִׁמְעַת לִיה
 מִיָּה רִבְנָן דְּלֹא אִפְשָׁר דְּלֹא שְׁמִיעַ לִיה מִן גִּבְרָא
 עִיר אַחֲרָת וּפְסָקוּ עֲלֵיהֶן צִדְקָה נּוֹתֵנִין וְכִשְׁחָה בָּאִין
 י הִכִּי בְּנֵי הַעִיר שְׁהִלְכוּ לַעִיר אַחֲרָת וּפְסָקוּ עֲלֵיהֶן
 מִיד שְׁהִלְכְּ לַעִיר אַחֲרָת וּפְסָקוּ עֲלֵיו צִדְקָה נּוֹתֵנִין
 בְּר חֲנִילָא וְכָל בְּנֵי מִתִּיה רְמוּ עֲלֵיהוּ צִדְקָה וְיִהְיוּ
 עֲנִי מֵאֲתִין אִמַר לְהוּ תִּנְיָא בְּד"א בְּשָׂאִין שֵׁם
 חֲבֵר

לעשות מצות הכנסת צית המדרש: וישרף את צית ה' ולא כל צית גדול. צנחאלדן כתיב: ספסיס. יש קמין: מותר לעשות צית המדרש. אלמא צית המדרש הוי צית גדול: דיעבד. שמכרוהו כבר צדקתני מכרו מורה ומשום הוי מותר ליקח צדמיו ספר מורה שאם לאו מה יקחו מהם כי קא מביעא לן למכור לכתילה לכן: חומשין. ספר מורה שאין בו אלף חומש אחד: אבל לא נביאים וסופרים במטפחות ספר מורה. שמוריד המטפחות מקדושמן: במטפחות של חומשין. דקא מעלי לכו למטפחות: אבל במטפחות ספר מורה לא. אלמא אין משנין לביינא דה אלף למעלה הימנה: אימא סיפא ולא חומשין במטפחות של ספר מורה. דהא ירידה היא: וקא מוסיב דפא

חזקיהו. דף נגנל ע"ג חזקיהו:
מאוס פיעוטה. שמה עשימכור שזכ
לו יקנה ומתוך כך יפקדו הדמים:
כי קאמרינ דמנה לאיפרוקי. שכתוב
זכר החדש צדיק הסופר ואינו מעוכב
אלא תתם לו דמים: אלא ללמוד
תורה. להתפרנס צו כשנולד מורה.
וקס"ד דלוי קלות ספר תורה:
שאינו לרדי' לו שם לו תלמד: אינו
רואה סימן ברכה לעולם. בלאת
הדמים: שמכרו והספיקו. מכרו
אחד מן הקדושות הללו ולקחו
ממקלת הדמים קדושה מעולה
והספיקו מה: אלז גבו. מעות
מן הצדור לנצור ספר תורה וקנאוהו
ותור בידן מן הדמים מותר להורידן
שהרי עדיין לא בלו לשימוש קדושה
חמורה: שלא הסנו. על מנת
לעשות רלונו מן הדמים
לדוכסוסיא. מפרש קמין: כי הסנו
מאי הוי. הא דמי קדושה הן:
וטעמא דהסנו. כשגבו לעשות
רלונו והפלטו ממותר הדמים:
פרשא דמא. בני העיר שזכרין
אלס רובב סוס שיהא לן מוזמן
שלאו בשלימות לתושל העיר
כשיתרכו: נוסנין. אותה לגבאי
אותה העיר כדי שלא יחדסו
בפוקסיס ואין נותנין: וכשנן בלויס.
ומחזיר למקומן מוכשע אותן מן
הגבליס ומפרנסין זה עני עיין:
חבר

מסורת הש"ס

(א) וצברתו כה. ו"ש ע"י
נדריש ע"ב, (ג) [מוספ'
פיג"א] (ד) "בצ"ק קנא", (ה) "ע'
מוס" (ז) "ב"ש ח" ד"פ דרין",
(ח) קדוש"ר ד"מ "ח"ק א",
(ו) מוס' ד"א רבה פי"א,
(ז) ינא והמכור פ"ה ומוכר
ו"כ"א שאלתו פ"ה ש"ה
א"ה, (ח) "ע"י ע"ש מוס' חולין א'
ד"ה אמר רבא וכו' שר"ה
עמנו שכתב זה לר"ה חזר
מה ע"ש פירוש פסוק
דכסא ע"י מוס' פירושין ע"ה:
ד"ה חזקלען,

תורה אור השלם

1. וַיִּשְׁרֹף אֶת בֵּית יְיָ וְאֶת
 הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת כָּל בְּתֵי
 יִשְׂרָאֵל וְאֶת כָּל בְּתֵי
 הַקֹּדֶשׁ שָׂרַף בָּאֵשׁ:
 מַלְכִים בַּח
 2. חָפַץ לַעֲשׂוֹת דָּן
 וַיִּגְדֹּל תִּרְחָה אֲדִירִי:
 יִשְׁעֵהוּ בַּח
 3. וְהַמֶּלֶךְ מְדַבֵּר אֶל
 הָאֵל נֹגֵר אֶת אֱלֹהֵי
 לְחֹמַי סִפְרָה אֵל יֵאֵת
 כָּל הַגְּדִלוֹת אֲשֶׁר עָשָׂה
 אִישׁוּעַ:
 מַלְכִים בַּח
 4. כִּי אֵל הוּא יְהוָה
 הַשָּׁמַיִם הוּא אֱלֹהֵי
 יִצְחָק הָאֶרֶץ וְעֵשָׂה הוּא
 כּוֹנֵן אֶת הָהָרִים בְּרָאָה
 לִשְׁבֵּת יִצְחָק וְאֵל וְאֵין
 עוֹד:
 יִשְׁעֵהוּ מֵה

גליון הש"ס

גמ' אלא ללמוד תורה.
ע' ב"ד דף ח ע"ב תד"ה
פדיון שבויס ע"ז דף יג
ע"א תד"ה ללמוד תורה:
שם אשה גמ'. ע' ב"ב ד'
יג ע"א תד"ה שגא'.
ובחגיגה ד' ב ע"ב תד"ה
לא תהו ובגיטין ד' מא
ע"ב תד"ה לא תהו:

מוסף רש"י

אלא מדהא ליכא
למישמע מינה. דודאי
מתני לאו כולה דוקא, אלא
חדא מינייהו דוקא, או
ירשא או סיפא, ותנא אידך
אטו ההוא ולא ידעינן הי
מינייהו דוקא דנגמר מיניה
(שבת קכא.).

דבינו חננאל

א"ל אב"י לההוא מרבנן דהוה מסדר מתניתא קמיה
אמר ליה הכי אמר רב ששת פרשא דמתא
מילתא ולא ידע פירושא לישילה קמיה דשכ"ח
רבה אמר רבי יוחנן משום ר"מ יבני העיר שהלכו
מביאין אותה עמהן ומפרנסין בה עניי עירן תניא
צדקה נותנין וכשהן באין מביאין אותה עמהן
לעניי אותה העיר ר"ה גזר תעניתא על לגביה רב
כי בעו למיתי אמרו ליה נותבה לן מר וניזול ונפרנס

שור. ומביעיה לן לכתחלה מאי. ואיתנין למיפסטה מיהא דנתיא גוללין ספר תורה במטפות חומשין וחומשין במטפות נביאים וכתובים כו'. ואסיקנא ליהא למשמע מינה. ת"ש מניחין תורה על גבי תורה ותורה על גבי חומשין כו'. ודחינן שני הנחה דלא

(ח) ז"ל בתורה ש"ד מחני' דיעצד וכו'.